

חק לישראל – פרשת ויגש יום ו'

בראשית פרק מו'

- (ח) וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם יַעֲקֹב וּבְנָיו בְּכֹר יַעֲקֹב רְאוּבֵן:
 (ח) וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם יַעֲקֹב וּבְנָיו בְּכֹר יַעֲקֹב רְאוּבֵן: (ח) וְאֵלֶּה שְׁמוֹת
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּעָלוּ לְמִצְרַיִם יַעֲקֹב וּבְנָוָהי בּוֹכְרָא דְיַעֲקֹב רְאוּבֵן:
- (ט) וּבְנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ וּפְלֹא וְחֶצְרֹן וְכַרְמִי:
 (ט) וּבְנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ וּפְלֹא וְחֶצְרֹן וְכַרְמִי:
- (י) וּבְנֵי שִׁמְעוֹן יְמוּאֵל וְיִמִּין וְאֶחָד וַיְכִין וְעַחֲרָה וְשָׂאוּל בֶּן הַפְּנַעֲנִית: (י) וּבְנֵי
 שִׁמְעוֹן יְמוּאֵל וְיִמִּין וְאֶחָד וַיְכִין וְעַחֲרָה וְשָׂאוּל בֶּן הַפְּנַעֲנִית: (י) וּבְנֵי שִׁמְעוֹן יְמוּאֵל וְיִמִּין וְאֶחָד
 וַיְכִין וְעַחֲרָה וְשָׂאוּל בֶּן הַפְּנַעֲנִית:
- (יא) וּבְנֵי לֵוִי גֵרְשׁוֹן קָהָת וּמֵרָרִי: (יא) וּבְנֵי לֵוִי גֵרְשׁוֹן קָהָת וּמֵרָרִי: (יא) וּבְנֵי לֵוִי גֵרְשׁוֹן
 קָהָת וּמֵרָרִי:
- (יב) וּבְנֵי יְהוּדָה עֵדֶר וְאוּנָן וְשִׁלָּה וּפְרָצִי וְזָרַח וַיְמִית עֵדֶר וְאוּנָן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיְהִי
 בְּנֵי פְרָצִי חֶצְרֹן וְחַמוּל: (יב) וּבְנֵי יְהוּדָה עֵדֶר וְאוּנָן וְשִׁלָּה וּפְרָצִי וְזָרַח וַיְמִית עֵדֶר וְאוּנָן
 בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיְהִי בְנֵי פְרָצִי חֶצְרֹן וְחַמוּל: (יב) וּבְנֵי יְהוּדָה עֵדֶר וְאוּנָן וְשִׁלָּה וּפְרָצִי וְזָרַח וַיְמִית עֵדֶר וְאוּנָן
 בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְהוּוּ בְנֵי פְרָצִי חֶצְרֹן וְחַמוּל:
- (יג) וּבְנֵי יִשְׂשַׁכָּר תּוֹלַע וּפְנֹה וַיּוֹב וְשִׁמְרוֹן:
 (יג) וּבְנֵי יִשְׂשַׁכָּר תּוֹלַע וּפְנֹה וַיּוֹב וְשִׁמְרוֹן:
- (יד) וּבְנֵי זְבֻלוֹן סֹרַד וְאֶלּוֹן וַיְחִלְאֵל: (יד) וּבְנֵי זְבֻלוֹן סֹרַד וְאֶלּוֹן וַיְחִלְאֵל: (יד) וּבְנֵי זְבֻלוֹן
 סֹרַד וְאֶלּוֹן וַיְחִלְאֵל:
- (טו) אֵלֶּה בְנֵי לֵאָה אֲשֶׁר יָלְדָה לְיַעֲקֹב בְּפָדָן אַרְם וְאֵת דִּינָה בְּתוֹךְ כָּל נַפְשׁ בְּנָיו
 וּבְנוֹתָיו שְׁלֹשִׁים וְשִׁלְשִׁים: (טו) אֵלֶּה בְנֵי לֵאָה אֲשֶׁר יָלְדָה לְיַעֲקֹב בְּפָדָן אַרְם וְאֵת דִּינָה
 בְּתוֹךְ כָּל נַפְשׁ בְּנָיו וּבְנוֹתָיו שְׁלֹשִׁים וְשִׁלְשִׁים: (טו) אֵלֶּה בְנֵי לֵאָה דִּילִידַת לְיַעֲקֹב בְּפָדָן אַרְם וְאֵת דִּינָה
 בְּרַתָּהּ כָּל נַפְשׁ בְּנוֹהֵי וּבְנֹתֶיהָ תְּלָתִין וְתֵלַת:
- (טז) וּבְנֵי גֵד צְפִיוֹן וְחַגִּי שׁוּנִי וְאַעֲבֹן עֲרִי וְאַרְוֹדִי וְאַרְאֵלִי: (טז) וּבְנֵי גֵד צְפִיוֹן וְחַגִּי
 שׁוּנִי וְאַעֲבֹן עֲרִי וְאַרְוֹדִי וְאַרְאֵלִי: (טז) וּבְנֵי גֵד צְפִיוֹן וְחַגִּי שׁוּנִי וְאַעֲבֹן עֲרִי וְאַרְוֹדִי וְאַרְאֵלִי:
- (יז) וּבְנֵי אֲשֶׁר יְמַנָּה וַיְשׁוּהָ וַיְשׁוּי וּבְרִיעָה וְשִׂרַח אַחֲתָם וּבְנֵי בְרִיעָה חֶבֶר
 וּמִלְכִיאֵל: (יז) וּבְנֵי אֲשֶׁר יְמַנָּה וַיְשׁוּהָ וַיְשׁוּי וּבְרִיעָה וְשִׂרַח אַחֲתָם וּבְנֵי בְרִיעָה חֶבֶר
 וּמִלְכִיאֵל: (יז) וּבְנֵי אֲשֶׁר יְמַנָּה וַיְשׁוּהָ וַיְשׁוּי וּבְרִיעָה וְשִׂרַח אַחֲתָם וּבְנֵי בְרִיעָה חֶבֶר וּמִלְכִיאֵל:
- (יח) אֵלֶּה בְנֵי זִלְפָּה אֲשֶׁר נָתַן לָבֶן לְלֵאָה בְּתוֹ וַתֵּלֶד אֵת אֵלֶּה לְיַעֲקֹב שֵׁשׁ
 עֶשְׂרֵה נַפְשׁ: (יח) אֵלֶּה בְנֵי זִלְפָּה אֲשֶׁר נָתַן לָבֶן לְלֵאָה בְּתוֹ וַתֵּלֶד אֵת אֵלֶּה לְיַעֲקֹב שֵׁשׁ
 עֶשְׂרֵה נַפְשׁ: (יח) אֵלֶּה בְנֵי זִלְפָּה דִּיהַב לָבֶן לְלֵאָה בְּרַתָּהּ וַיִּלְיֵד יֵת אֵלֶּה לְיַעֲקֹב שֵׁשִׁית עֶשְׂרֵי נַפְשָׁא:
- (יט) בְּנֵי רַחֵל אֵשֶׁת יַעֲקֹב יוֹסֵף וּבְנִיָּמוֹן: (יט) בְּנֵי רַחֵל אֵשֶׁת יַעֲקֹב יוֹסֵף וּבְנִיָּמוֹן: (יט) בְּנֵי
 רַחֵל אֵשֶׁת יַעֲקֹב יוֹסֵף וּבְנִיָּמוֹן:
- (כ) וַיּוֹלֵד לְיוֹסֵף בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יָלְדָה לוֹ אֲסֻנַּת בַּת פּוֹטִי פָּרַע כִּהֵן אֵן אֵת
 מְנַשֶּׁה וְאֵת אֶפְרַיִם: (כ) וַיּוֹלֵד לְיוֹסֵף בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יָלְדָה לוֹ אֲסֻנַּת בַּת פּוֹטִי פָּרַע
 כִּהֵן אֵן אֵת מְנַשֶּׁה וְאֵת אֶפְרַיִם: (כ) וַאֲתִילִידוֹ לְיוֹסֵף בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם דִּילִידַת לֵהָ אֲסֻנַּת בַּת פּוֹטִי פָּרַע
 דְּבָא דְאֵוֹן יֵת מְנַשֶּׁה וַיֵּת אֶפְרַיִם:
- (כא) וּבְנֵי בְנִיָּמוֹן בְּלָע וּבְכֹר וְאֲשֶׁבֶל גְּרָא וְנַעֲמָן אַחִי וְרֹאשׁ מִפִּים וְחַפִּים וְאַרְדֵּי:
 (כא) וּבְנֵי בְנִיָּמוֹן בְּלָע וּבְכֹר וְאֲשֶׁבֶל גְּרָא וְנַעֲמָן אַחִי וְרֹאשׁ מִפִּים וְחַפִּים וְאַרְדֵּי: (כא) וּבְנֵי בְנִיָּמוֹן
 בְּלָע וּבְכֹר וְאֲשֶׁבֶל גְּרָא וְנַעֲמָן אַחִי וְרֹאשׁ מִפִּים וְחַפִּים וְאַרְדֵּי:

חק לישראל – פרשת ויגש יום ו'

בְּאֶרֶץ גִּשְׁן כִּי תוֹעֵבֶת מִצְרַיִם כָּל רֵעָה עָאוּ: (ד) וְתִמְרוּן גְּבֵרֵי מְרֵי גֵיתֵי הָיוּ עֲבָדֶיךָ מֵעוֹלָמָא וְעַד כְּעַן אִם אֲנֹחְנָא אִם אֲבִהֲתָנָא בְּדִיל דִּי תִּיתְבוּן בְּאַרְעָא דְגִשְׁן אֲרִי מִרְחֻקֵּי מִצְרָאֵי כָּל רֵעֵי עֵנָא:

(א) וַיִּבְא יוֹסֵף וַיִּגְדֵּל לְפָרְעָה וַיֹּאמֶר אָבִי וְאֶחָיו וַעֲבָדָם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם בָּאוּ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְהֵנָּה בְּאֶרֶץ גִּשְׁן: (א) וַיִּבְא יוֹסֵף וַיִּגְדֵּל לְפָרְעָה וַיֹּאמֶר אָבִי וְאֶחָיו וַעֲבָדָם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם בָּאוּ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְהֵנָּה בְּאֶרֶץ גִּשְׁן: (א) וְאֵתָא יוֹסֵף וְאֶחָיו לְפָרְעָה וַאֲמַר אָבָא וְאֶחָיו וְעִנְהוֹן וְתוֹרְהוֹן וְכָל דִּי לְהוֹן אֲתוּ מֵאַרְעָא דְכְנַעַן וְהָא אֲנִינוּ בְּאַרְעָא דְגִשְׁן:

(ב) וּמִקְצֵה אָחִיו לָקַח חֲמֹשֶׁה אֲנָשִׁים וַיַּעֲגֵם לְפָנָיו פְּרֹעָה: (ב) וּמִקְצֵה אָחִיו לָקַח חֲמֹשֶׁה אֲנָשִׁים וַיַּעֲגֵם לְפָנָיו פְּרֹעָה: (ב) וּמִקְצֵה מִן אַחֵיהֶּ מִן אַחֵיהֶּ דְּבֵר חֲמִשָּׁא גְבָרִין וְאַקִּימְנוּן קֳדָם פְּרֹעָה:

(ג) וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל אָחִיו מַה מַּעֲשִׂיכֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל פְּרֹעָה רֵעָה צָאוּ עֲבָדֶיךָ גַּם אֲנַחְנוּ גַּם אֲבֹתֵינוּ: (ג) וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל אָחִיו מַה מַּעֲשִׂיכֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל פְּרֹעָה רֵעָה צָאוּ עֲבָדֶיךָ גַּם אֲנַחְנוּ גַּם אֲבֹתֵינוּ: (ג) וַאֲמַר פְּרֹעָה לְאַחֵיהֶּ מַה עוֹבְדִיכוֹן וַאֲמַרוּ לְפָרְעָה רֵעֵי עֵנָא עֲבָדֶיךָ אִם אֲנֹחְנָא אִם אֲבִהֲתָנָא:

(ד) וַיֹּאמְרוּ אֵל פְּרֹעָה לְגוֹד בְּאַרְץ כְּנָעַן כִּי אִין מִרְעָה לְעָאוּ אֲשֶׁר לְעֲבָדֶיךָ כִּי כְּבֹד הָרַעַב בְּאַרְץ כְּנָעַן וְעַתָּה יֵשְׁבוּ נָא עֲבָדֶיךָ בְּאַרְץ גִּשְׁן: (ד) וַיֹּאמְרוּ אֵל פְּרֹעָה לְגוֹד בְּאַרְץ כְּנָעַן כִּי אִין מִרְעָה לְעָאוּ אֲשֶׁר לְעֲבָדֶיךָ כִּי כְּבֹד הָרַעַב בְּאַרְץ כְּנָעַן וְעַתָּה יֵשְׁבוּ נָא עֲבָדֶיךָ בְּאַרְץ גִּשְׁן: (ד) וַאֲמַרוּ לוֹת פְּרֹעָה לְאַתּוֹתְכָא בְּאַרְעָא אֲתִינָא אֲרִי לִית רַעִיא לְעֵנָא דִּי לְעֲבָדֶיךָ אֲרִי תְקִיף כְּפָנָא בְּאַרְעָא דְכְנַעַן וְכַעַן וְתְבוּן כְּעַן עֲבָדֶיךָ בְּאַרְעָא דְגִשְׁן:

(ה) וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל יוֹסֵף לֵאמֹר אָבִיךָ וְאֶחָיֶךָ בָּאוּ אֵלָיךָ: (ה) וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל יוֹסֵף לֵאמֹר אָבִיךָ וְאֶחָיֶךָ בָּאוּ אֵלָיךָ: (ה) וַאֲמַר פְּרֹעָה לְיוֹסֵף לְמִימֵר אֲבוּךָ וְאֶחָיֶךָ אֲתוּ לְוַתְּ:

(ו) אֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָנֶיךָ הוּא בְּמִיטְבַּ הָאֶרֶץ הוֹשֵׁב אֶת אָבִיךָ וְאֶת אֶחָיֶךָ יֵשְׁבוּ בְּאַרְץ גִּשְׁן וְאִם יָדַעְתָּ וַיֵּשׁ בָּם אֲנָשִׁי חֵיל וְשִׁמְתָם שְׂרֵי מְקָנָה עַל אֲשֶׁר לִי: (ו) אֶרֶץ מִצְרַיִם לְפָנֶיךָ הוּא בְּמִיטְבַּ הָאֶרֶץ הוֹשֵׁב אֶת אָבִיךָ וְאֶת אֶחָיֶךָ יֵשְׁבוּ בְּאַרְץ גִּשְׁן וְאִם יָדַעְתָּ וַיֵּשׁ בָּם אֲנָשִׁי חֵיל וְשִׁמְתָם שְׂרֵי מְקָנָה עַל אֲשֶׁר לִי: (ו) אֶרֶץ דְּמִצְרַיִם קֳדָמָךָ הִיא בְּרַשְׁפִּיר בְּאַרְעָא אוֹתִיב יַת אֲבוּךָ וְיַת אֶחָיֶךָ וְתְבוּן בְּאַרְעָא דְגִשְׁן וְאִם יָדַעְתָּ וְאִית בְּהוֹן גְּבָרִין דְּחִילָא וְתַמְנְנוּן רַבְּנֵי גֵיתֵי עַל דִּי לִי:

(ז) וַיִּבְא יוֹסֵף אֶת יַעֲקֹב אָבִיו וַיַּעֲמְדֵהוּ לְפָנָיו פְּרֹעָה וַיִּבְרָךְ יַעֲקֹב אֶת פְּרֹעָה: (ז) וַיִּבְא יוֹסֵף אֶת יַעֲקֹב אָבִיו וַיַּעֲמְדֵהוּ לְפָנָיו פְּרֹעָה וַיִּבְרָךְ יַעֲקֹב אֶת פְּרֹעָה: (ז) וְאֶתִּי יוֹסֵף יַת יַעֲקֹב אֲבוּהִי וְאַקִּימְנָה קֳדָם פְּרֹעָה וְכִרְיָה יַעֲקֹב יַת פְּרֹעָה:

(ח) וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל יַעֲקֹב כְּמָה יָמֵי שְׁנֵי חַיֶּיךָ: (ח) וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל יַעֲקֹב כְּמָה יָמֵי שְׁנֵי חַיֶּיךָ: (ח) וַאֲמַר פְּרֹעָה לְיַעֲקֹב כְּמָה יוֹמֵי שְׁנֵי חַיֶּיךָ:

(ט) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל פְּרֹעָה יָמֵי שְׁנֵי מְגוּרֵי שְׁלֹשִׁים וּמָאתַי שְׁנָה מַעֲט וְרַעִים הָיוּ יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי וְלֹא הִשְׁיִגוּ אֶת יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אֲבֹתֵי בִימֵי מְגוּרֵיהֶם: (ט) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל פְּרֹעָה יָמֵי שְׁנֵי מְגוּרֵי שְׁלֹשִׁים וּמָאתַי שְׁנָה מַעֲט וְרַעִים הָיוּ יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי וְלֹא הִשְׁיִגוּ אֶת יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אֲבֹתֵי בִימֵי מְגוּרֵיהֶם: (ט) וַאֲמַר יַעֲקֹב לְפָרְעָה יוֹמֵי שְׁנֵי תוֹתְבוּתֵי מָאָה וְתַלְתִּין שְׁנֵי וְעִרְדִּין וְבִישִׁין הָיוּ יוֹמֵי שְׁנֵי חַיֵּי וְלֹא אֲרְבִּיקוּן יַת יוֹמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אֲבֹתֵי בִיזְמוֹי תוֹתְבוּתֵיהוֹן:

(י) וַיִּבְרָךְ יַעֲקֹב אֶת פְּרֹעָה וַיַּעֲמֵד לְפָנָיו פְּרֹעָה: (י) וַיִּבְרָךְ יַעֲקֹב אֶת פְּרֹעָה וַיַּעֲמֵד לְפָנָיו פְּרֹעָה: (י) וְכִרְיָה יַעֲקֹב יַת פְּרֹעָה וְנִפְקָ מִן קֳדָם פְּרֹעָה:

(יא) וַיּוֹשֵׁב יוֹסֵף אֶת אָבִיו וְאֶת אֶחָיו וַיִּתֵּן לָהֶם אַחְזָה בְּאַרְץ מִצְרַיִם בְּמִיטְבַּ הָאֶרֶץ בְּאַרְץ רַעְמִסֵּס כְּאֲשֶׁר עָוָה פְּרֹעָה: (יא) וַיּוֹשֵׁב יוֹסֵף אֶת אָבִיו וְאֶת אֶחָיו וַיִּתֵּן לָהֶם אַחְזָה בְּאַרְץ מִצְרַיִם בְּמִיטְבַּ הָאֶרֶץ בְּאַרְץ רַעְמִסֵּס כְּאֲשֶׁר עָוָה פְּרֹעָה: (יא) וְאוֹתִיב יוֹסֵף

חק לישראל – פרשת ויגש יום ו'

ית אבוהי וית אחוהי ויהב להון אחסנא בארעא דמצרים בךשפיר בארעא בארעא דרעמסט כמא די פקיד פרעה:

(יב) ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף: (יב) ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף: (יב) וזו יוסף ית אבוהי וית אחוהי וית כל בית אבוהי לחמא לפום טפלא:

(יג) ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים וארץ פנעו מפני הרעב: (יג) ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים וארץ פנעו מפני הרעב: (יג) ולחמא לית בכל ארעא ארי תקיף כפנא לחדא ואשתלהי עמא דארעא דמצרים ועמא דארעא דנעו מן קדם כפנא:

(יד) וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ פנעו בשבר אשר הם שברים ויבא יוסף את הכסף ביתה פרעה: (יד) וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ פנעו בשבר אשר הם שברים ויבא יוסף את הכסף ביתה פרעה: (יד) ולקוט יוסף ית כל כספא דאשתכח בארעא דמצרים ובארעא דנעו בעיבורא די אנון זבנין ואיתי יוסף ית כספא לבית פרעה:

(טו) ויתם הכסף מארץ מצרים ומארץ פנעו ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדה כי אפס כסף: (טו) ויתם הכסף מארץ מצרים ומארץ פנעו ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדה כי אפס כסף: (טו) ושלם כספא מארעא דמצרים ומארעא דנעו ואתו כל מצראי לזת יוסף למימר הב לנו לחמא ולמה נמות לקבלך ארי שלם כספא:

(טז) ויאמר יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם אפס כסף: (טז) ויאמר יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם ואתו לכונו בגיתכון אם שלם כספא:

(יז) ויביאו את מקניהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם בכל מקניהם בשנה ההוא: (יז) ויביאו את מקניהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם בכל מקניהם בשנה ההוא: (יז) ואיתי ית גיתיהון לזת יוסף ויהב להון יוסף לחמא בסוסותא ובגיתי ענא ובגיתי תורין ובחמרין וזננון בלחמא בכל גיתיהון בשתא ההיא:

(יח) ויתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם תם הכסף ומקנה הבהמה אל אדני לא נשאר לפני אדני בלתי אם גוינתו ואדמתנו: (יח) ויתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם תם הכסף ומקנה הבהמה אל אדני לא נשאר לפני אדני בלתי אם גוינתו ואדמתנו: (יח) ושלמית שתא ההיא ואתו לזתה בשתא תניתא ואמרו לה לא נכסי מן רבוני אלהין שלם כספא ובגיתי בעירא לזת רבוני לא אשתאר קדם רבוני אלהין גוינתא וארענא:

(יט) למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אתנו ואת אדמתנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה וזו זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם: (יט) למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אתנו ואת אדמתנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה וזו זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם: (יט) למה נמות לעיניך אף אנחנו אף ארענתא קני יתנא וית ארענתא בלחמא ונהי אנחנא וארענתא עבדין לפרעה ויהב פר זרעא וניחי ולא נמות וארעא לא תבוז:

(כ) ויקן יוסף את כל אדמת מצרים לפרעה כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב ויהי הארץ לפרעה: (כ) ויקן יוסף את כל אדמת מצרים לפרעה

חק לישראל – פרשת ויגש יום ו'

כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב ותהי הארץ לפרעה: (כ) וקנא יוסף ית כל ארעא דמצרים לפרעה ארי זבינו מצרים גבר חקלה ארי תקיף עליהון כפנא והות ארעא לפרעה:

(כא) ואת העם העביר אתו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו: (כא) ואת העם העביר אתו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו: (כא) וית עמא אעבר יתה מקרי לקרי מסיפי תחום מצרים ועד סופה:

(כב) רק אדמת הכהנים לא קנה בי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על פן לא מכרו את אדמתם: (כב) רק אדמת הכהנים לא קנה בי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על פן לא מכרו את אדמתם: (כב) לחוד ארעא דכמריא לא זבין ארי חלקא לכמריא מלות פרעה ואכלין ית חלקהון דיהב להון פרעה על פן לא זבינו ית ארעהון:

(כג) ויאמר יוסף אל העם הן קניתי אתכם היום ואת אדמתכם לפרעה הא לכם זרע וזרעתם את האדמה: (כג) ויאמר יוסף אל העם הן קניתי אתכם היום ואת אדמתכם לפרעה הא לכם זרע וזרעתם את האדמה: (כג) ויאמר יוסף לעמא הא זבנית יתכון יומא דיו וית ארעכון לפרעה הא לכון בר זרעא ותזרעון ית ארעא:

(כד) והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הייה לכם לזרע השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם: (כד) והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הייה לכם לזרע השדה ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם: (כד) ויהי באעולי עללתא ותתנון חד מן חמשא לפרעה וארבע חלקין יהא לכון לבר זרע חקלא ולמיכלכון ולאנש בבתיכון ולמיכל לטפלכון:

(כה) ויאמרו החיתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: (כה) ויאמרו החיתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: (כה) ואמרו קימתנא נשפח רחמין בעיני רבונן ונהי עבדיו לפרעה:

(כו) וישם אתה יוסף לחק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה לחמש רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה: (כו) וישם אתה יוסף לחק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה לחמש רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה: (כו) ושוי יתה יוסף לגורא עד יומא הרין על ארעא דמצרים דיהון יתבין חד מן חמשא לפרעה לחוד ארעא דכמריא בלחודיהון לא הות לפרעה:

(כז) וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד: (כז) וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד: (כז) ויתב ישראל בארעא דמצרים בארעא דגשן ואחסינו בה ונפישו וסגיאו לחרא:

רש"י

מזרעת תחלה יולדת זכר איש מזרע תחלה יולדת נקבה: שלשים ושלש – ובפרטון אי אתה מואל אלל ל"ב אלל זו יוכבד שנולדה בין החומות כניסתן לעיר שנא' אשר ילדה אותה ללוי במצרים לידתה במצרים ואין הורחה במצרים:

(יט) בני רחל אשת יעקב – ובכולן לא נאמר זהו אשת אלל עיקרו של בית:

(ח) הצאים מצרימה – על שם השעה קורא להם הכחוצ באים. ואין לתמוה על אשר לא כתב אשר באו:

(י) בן הכנענית – בן דינה שנבעלה לכנעני כשהרגו את שכם לא היתה דינה רונה ללאת עד שנשבע לה שמעון שישאנה (ב"ר):

(טו) אלה בני לאה – ואת דינה בתו. הזכרים תלה בלאה והנקבות תלה ביעקב ללמדך אשה

חק לישראל – פרשת ויגש יום ו'

ויושיבכם סם: כי תועבת מצרים וגו'. – לפי שהם להם אלהות:

(ב) ומקלה אחיו – מן הפחותים שבהם לגבורה שאין נראים גבורים שאם יראה אותם גבורים יעשה אותם אנשי מלחמתו. ואלה הם ראובן שמעון לוי יששכר ובנימין. אותם שלא כפל משה שמותם כשזכרם. אבל שמות הגבורים כפל וזאת ליהודה ויאמר שמע ה' קול יהודה ולגד אמר צרוך מרחיב ג.ד. ולנפתלי אמר נפתלי. ולדן אמר דן. וכן לזבולן וכן לאשר. זהו לשון ב"ר שהיא אגדת א"י אבל בגמרא בבבליה שלנו (ב"ק כב) מצינו שאותם שכל משה שמותם הם החלשים ואותן הביא לפני פרעה ויהודה שהוכפל שמו לא הוכפל משום חלשות אלא טעם יש בדבר כדאיתא בב"ק ובבבליה דספרי שנינו בזאת הברכה כמו בגמרא שלנו:

(ו) אנשי חיל – בקיאין באומנותן לרעות לאן: על אשר לי – על לאן שלי:

(ז) ויברך יעקב – היא שאילת שלום כדרך כל הגראים לפני המלכים לפרקים שלודי"ר בלע"ז [גריסען]:

(ט) שני מגורי – ימי גרותי כל ימי הייתי גר בארץ: ולא השיגו – בטובה:

(י) ויברך יעקב – כדרך כל הנפטרים מלפני שרים מצרכים אותם ונוטלים רשות ומה ברכה זרכו שיעלה נילום לרגליו לפי שאין מצרכים שותה מי גשמים אלא נילום עולה ומשקה ומזכרתו של יעקב ואילך היה פרעה זא אל נילום והוא עולה לקראתו ומשקה את הארץ [תנחומא]:

(יא) רעמסס – מארץ גושן היא:

(יב) לפי הטף – לפי הצריך לכל בני ביתם:

(יג) ולחם אין בכל הארץ – חוזר לענין הראשון לתחלת שני הרעב: ותלה – כמו ותלחה לשון עייפות כתרגומו ודומה לו (משלי כו) כמתלהלה היורה זיקים:

(יד) בשבר אשר הם שוברים – נותנין לו את הכסף:

(טו) אפס – כתרגומו שלים:

(כו) כל הנפש הבאה ליעקב – שיאלו מארץ כנען לבוא למצרים ואין הבאה זו לשון עבר אלא לשון הווה כמו (אסתר ז) בערב היא באה וכמו והנה רחל בתו באה עם האלון לפיכך טעמו למטה באל"ף לפי שכשיאלו לבוא מארץ כנען לא היו אלא ששים וס. והשני כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים הוא לשון עבר לפיכך טעמו למעלה בבית לפי שמזכרו שם היו שבעים שמאלו שם יוסף ושני בניו ונתוספה להם יוכבד בין החומות. וועיין בביאור לת"י ומשם תמצא לרות אמאונך בראש"י. ולדברי האומר תאומות נולדו עם השבטים כריכים אנו לומר שמתו לפני ירידתן למצרים שהרי לא נמנו כאן. (מאחתי בויקרא רבה עשו שש נפשות היו לו והכתוב קורא אותן נפשות ביתו לשון רבים לפי שהיו עובדין לאלהות הרבה יעקב שבעים היו לו והכתוב קורא אותן נפש לפי שהיו עובדים לאל אחד):

(כח) להורות לפניו – כתרגומו לפנות לו מקום ולהורות האיד יתישב בה: לפניו – קודם שיגיע לשם. ומ"א להורות לפניו לתקן לו בית תלמוד שמשם תלך הוראה:

(כט) ויאסור יוסף מרכבתו – הוא עצמו אסר את הסוסים למרכבה להזדרז לכבוד אביו: וירא אליו – יוסף נראה אל אביו: ויברך על אורציו עוד – לשון הרבות זכיה וכן (איוב לד) כי לא על איש ישים עוד לשון רבוי הוא אינו שם עליו עילות נוספות על חטאיו אף כאן הרבה והוסיף בבכי יותר על הרגיל אבל יעקב לא נפל על אורציו יוסף ולא נשקו ואמרו רבותינו שהיה קורא את שמע:

(ל) אמותה הפעם – פשוטו כתרגומו ומדרשו סבור הייתי למות שתי מיתות בעוה"ז ולעוה"ב שנסתלקה ממני שכינה והייתי אומר שיתבעני הקב"ה מיתתך עכשיו שעודך חי לא אמות אלא פעם אחת:

(לא) ואמרה אליו אחי וגו' – ועוד אומר לו והאנשים רועי לאן וגו':

(לב) בעבור תשבו בארץ גשן – והיא כריכה לכס שהיא ארץ מרעה וכשתאמרו לו שאין אתם בקיאין במלאכה אחרת ירחיקכם מעליו

חק לישראל – פרשת ויגש יום ו'

להסיר חרפה מעל אחיו שלא יהיו קורין אותם גולים (חולין ס): מקאה גבול מצרים וגו' – כן עשה לכל הערים אשר במלכות מצרים מקאה גבולה ועד קאה גבולה: (כז) הכהנים – הכומרים כל לשון כהן משרת לאלהות הוא חוץ מאותן שהם לשון גדולה כמו כהן מדין כהן און: חוק לכהנים – חק כך וכך לחם ליום: (כח) הא – כמו הנה כמו (יחזקאל עז) וגם אני הא דרכך בראש נתיני: (כד) לזרע השדה – שבכל שנה: ולאשר צבתיכם – ולאכול העבדים והשפחות אשר צבתיכם: טפכם – בני קטנים: (כה) נמלא חן – לעשות לנו זאת כמו שאמרת: והיינו עבדים לפרעה – להעלות לו המס הזה בכל שנה לחק שלא יעבור: (כז) וישב ישראל בארץ מצרים – והיכן בארץ גושן שהיא מארץ מצרים: ויאחזו בה – לשון אחוזה:

(יז) וינהלם – כמו וינהגם ודומה לו (ישעיה נא) אין מנהל לה (תהלים כג) על מי מנוחות ינהלני: (יח) צננה השנית – שנית לשני הרעב: כי אם חס הכסף וגו' – כי אשר חס הכסף והמקנה ובא הכל אל יד אדוני: בלתי אם גויחנו – כמו אם לא גויחנו (ה"ג רא"ם וכן בדפוס ישן ועיין בג"א מיישב גירסא שניה): (יט) ותן זרע – לזרוע האדמה ואע"פ שאמר יוסף ועוד חמש שנים אשר אין חריש וקציר מכיון שכל יעקב למצרים באה צרחה לרגליו והתחילו לזרוע וכלה הרעב וכן שנינו בתוספתא דסוטה: לא תשם – לא תהא שממה. לא תצור לשון שדה צור שאינו חרוש: (כ) ותהי הארץ לפרעה – קנויה לו: (כא) ואת העם העביר – יוסף מעיר לעיר לזכרון שאין להם עוד חלק בארץ והשיב של עיר זו בצרחה. ולא הוצרך הכתוב לכתוב זאת אלא להודיע שצחו של יוסף שנתכוין

נביא – יחזקאל לז' טו'-כח

(טו) ויהי דבר יהוה אלי לאמר: (טז) ואתה בן אדם קח לך עץ אחד וכתב עליו ליהודה ולבני ישראל חברו (חבריו) ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל חברו (חבריו): (יז) וקרב אתם אחד אל אחד לך לעץ אחד והיו לאחדים בידך: (יח) וכאשר יאמרו אליך בני עמך לאמר הלא תגיד לנו מה אלה לך: (יט) דבר אליהם כה אמר אדני יהוה הנה אני לקח את עץ יוסף אשר ביד אפרים ושבטי ישראל חברו (חבריו) ונתתי אותם עליו את עץ יהודה ועשיתם לעץ אחד והיו אחד בידים: (כ) והיו העצים אשר תכתב עליהם בידך לעיניהם: (כא) ודבר אליהם כה אמר אדני יהוה הנה אני לקח את בני ישראל מבין הגוים אשר הלכו שם וקבעתי אתם מסביב והבאתי אותם אל אדמתם: (כב) ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל ומלך אחד יהיה לכלם למלך ולא יהיה (יהיו) עוד לשני גוים ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד: (כג) ולא יטמאו עוד בגלוליהם ובשקוציהם ובכל פשעיהם והושעתי אתם מפל מושבתיהם אשר חטאו בהם וטהרתי אותם והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים: (כד) ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה

חק לישראל – פרשת ויגש יום ו'

לְכֻלָּם וּבְמִשְׁפְּטֵי יִלְכוּ וְחֻקְתִּי יִשְׁמְרוּ וְעִשׂוּ אֹתָם: (כה) וַיָּשְׁבוּ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְעַבְדֵי לַיַּעֲקֹב אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בָּהּ אֲבוֹתֵיכֶם וַיָּשְׁבוּ עָלֶיהָ הִמָּה וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עַד עוֹלָם וְדוֹד עַבְדֵי נְשִׂיא לָהֶם לְעוֹלָם: (כו) וּכְרַתִּי לָהֶם בְּרִית שְׁלוֹם בְּרִית עוֹלָם יְהִיָּה אֹתָם וּנְתַתִּים וְהִרְבִּיתִי אֹתָם וּנְתַתִּי אֶת מִקְדָּשִׁי בְּתוֹכָם לְעוֹלָם: (כז) וְהָיָה מִשְׁכְּנֵי עָלֵיהֶם וְהָיִיתִי לָהֶם לֵאלֹהִים וְהִמָּה יִהְיוּ לִי לְעַם: (כח) וַיִּדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדֵּשׁ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּהִיוֹת מִקְדָּשִׁי בְּתוֹכָם לְעוֹלָם:

משנה – פרה פרק א'

(א) רבי אליעזר אומר, עגלה, בת שנתה, ופרה, בת שתים, וחכמים אומרים, עגלה, בת שתים, ופרה, בת שלש או בת ארבע. רבי מאיר אומר, אף בת חמש בשרה הזקנה, אלא שאין ממתנין לה, שמא תשחיר, שלא תפסל. אומר רבי יהושע לא שמעתי אלא שלשית. אמרו לו, מה הלשון שלשית. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה, שלשית, לאחרות במנין. וכשאתה אומר, שלשית, בת שלש שנים. פיוצא בו אמרו, פרום רבעי. אמרו לו, מה הלשון רבעי. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה, רביעי, לאחרים במנין. וכשאתה אומר, רבעי, בן ארבע שנים. פיוצא בו אמרו, האוכל בבית המנגע פרום משלש לקב. אמרו לו, אמור משמונה עשרה לסאה. אמר להם, כך שמעתי סתם אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה משלש לקב, אין בו חלה. וכשאתה אומר משמונה עשרה לסאה, מעטתו חלתו:

רע"ב – (א) רבי אליעזר אומר עגלה בת שנתה – עגלה ערופה ריך שחאה בת שנתה ולא יותר: ופרה אדומה בת שתי שנים – דלשון פרה משמע דקשישא טפי מעגלה: וחכמים אומרים עגלה ערופה כשרה אפילו בת שתיים – וכל סקן בת שנתה, אלא דאפילו בת שתיים עגלה היא. ואע"ג דקיימא לן כל מקום שנאמר עגל, בן שנה הוא, סברי רבנן שאני עגלה ערופה דכתיב זה (דברים כא) עגלת בקר, ולא כתיב עגלה סתם: שמא תשחיר שלא תפסל – שאם יולדו זה שתי שערות שחורות פסולה, דכתיב (במדבר יט) אדומה תמימה, שחאה תמימה באדמיות. והלכה, דפרה אדומה בת שלש שנים או בת ארבע, וזקנה כשרה אלא שאין ממתנין לה

שמא תשחיר ותפסל: לא שמעתי אלא שלשית – כך שמעתי שאין כשרה לפרה אדומה אלא שלשית: כך שמעתי סתם – ואין לי לפרש: שלשית – משמע שלשית לאחרות במנין, שנוולו שתי פרות אחרות לפניו וזו שלשית להן: שלשית – משמע שהיא בת ג' שנים: רביעי לאחרים – כשיש ארבעה כרמים שייך לומר על האחרון שהוא רביעי לאחרים, אבל רבעי משמע כרם בן ארבע שנים: האוכל בבית המנוגע פרום – השוהה בבית המנוגע כדי אכילת פרום, מטמא בגדים שעליו. ופרס הוא חזי ככר משלש ככרות לקב: אמרו לו אמור משמונה עשרה לסאה – כלומר, היה כך לומר משמונה עשרה לסאה, שהסאה ששה קבין ושלש ככרות לקב הן שמונה עשרה לסאה: כך שמעתי – מרבותי, ואין בידי

חק לישראל – פרשת ויגש יום ו'

אומר משלש ככרות לקב, משמע שלא הופרש מהן חלה, וכשאתה אומר משמונה עשרה לסאה, נמלא שכל ככר הוא פחות מה שמיעטתו חלתו, שהלש סאה כריך להפריש ממנה חלה:

(ב) רבי יוסי הגלילי אומר, פרים, בני שתים, שנאמר (במדבר ח), ופר שני בן בקר תקח לחטאת, וחכמים אומרים, (אף) בני שלש. רבי מאיר אומר, אף בני ארבע ובני חמש, בשירים, אלא שאין מביאים זקנים, מפני הכבוד: רע"ב – (3) ופר שני בן בקר תקח לחטאת – בטרת הלויס כתיב. בפרשת בהעלותך (סס ח) והאי שני יתירא הוא, דכיון דכתיב בתריה ועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה, ממילא ידענא דתרי נינהו, אללא כחוב

(ג) פבשים, בני שנה. ואילים, בני שתים. וכלם מיום ליום. בן שלשה עשר חדש אינו כשר לא לאיל ולא לכבש. רבי טרפון קורהו פלגס. בן עזאי קורהו נוקד. רבי ישמעאל קורהו פרדיגמא. הקריבו, מביא עליו נספי איל, ולא עלה לו מזבח. בן שלשה עשר חדש יום אחד, הרי זה איל:

ממוצע בין זה לזה, ילא מכלל כבש ולכלל אין לא בא: נוקד – לשון אשר היה בנוקדים (עמוס א) שפירשו בעלי הלחן: פרדיגמא – למטבע שפסל קורין כן בלשון יוני, אף זה נפסל מתורת אין ומתורת כבש: מביא עליו נספי איל – שלישיית ההין. ונפקא לן מדכתיב או לאיל, לרבות את הפלגס לנסכי איל:

(ד) חטאת העבור ועולותיהן, חטאת היחיד ואשים נזיר ואשים מצורע, פשרין מיום שלשים והלאה, ואף ביום שלשים. ואם הקריבום ביום שמיני, פשרים. נדרים ונדבות, הבכור והמעשר והפסח, פשרים מיום השמיני והלאה, ואף ביום השמיני:

והלאה, אף בשאר קרבנות עשה יום שמיני כשמיני והלאה. מיהו במידי דחובה מלאה מן המזבח להביא מיום שלשים ואילס: והפסח – אע"ג דחובה הוא, לא חשו חכמים, משום דנסכי לפי נפשות, שלא יבוא לידי נותר כיון שאינו נאכל [אלא] לחצורה אחת:

לפרש למה לא אמרו הם משמונה עשרה לסאה: אני אפרש – מאי נפקא מינה בין זה לזה: משלש לקב אין זו חלה – דחמש רביעיות קמח ועוד, חייבין בחלה, והלש קב בלבד אין מפריש ממנה חלה, הלכך כשאתה

רע"ב – (ג) מיום ליום – נולד באחד באלול, לא שלמה לו שנה עד אחד באלול של שנה שניה. דבחר שנתו אזלינן ולא בחר שנים של מנין העולם. ואם נתעברה שנה, נתעברה לו. וכן באילים בני שנים: אינו כשר לא לאיל – דאינו נחשב איל עד שיכנס שלשים יום משנה שניה לו: פלגס – לשון פלג, כלומר

רע"ב – (7) חטאות הכבור – כגון שעירי ראשי חדשים ושל מועדות ועולותיהן כולהו בני שנה נינהו: חטאת היחיד – כשבה או שעירה: ואם הקריבום ביום השמיני כשרים – דכתיב (ויקרא כג) ומיום השמיני והלאה ירצה, ונאמר בכבור (שמות כג) ביום השמיני תתנו לי, מה בכור עשה יום שמיני כשמיני

חק לישראל – פרשת ויגש יום ו'

גמרא – נדה דף י"ד ע"ב

משתבח ליה רבי לרבי ישמעאל ברבי יוסי ברבי חמא בר ביסא דאדם גדול הוא אמר לו לכשיבא לידך הביאהו לידי כי אתא א"ל בעי מינאי מילתא בעא מיניה בדקה בעד שאינו בדוק לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה עליו דם מהו אמר לו כדברי אבא אימא לך או כדברי רבי אימא לך א"ל כדברי רבי אימא לי אמר רבי ישמעאל זהו שאומרין עליו דאדם גדול הוא היאך מניחין דברי הרב ושומעין דברי התלמיד ור' חמא בר ביסא סבר רבי ריש מתיבתא הוא ושכיחי רבנן קמיה ומחדדי שמעתתיה:

רש"י על הגמרא

אמר ליה – רבי ישמעאל לרבי חמא צעי כדברי אבא – רבי יוסי או כדברי רבי ולקמן מינאי מילתא: תני פלוגתייהו בשמעתין:

זוהר – בשלח דף מ"ז ע"ב

זכור את יום השבת לקדשו. רבי יצחק אמר, פתיב (שמות כ) ויברך אלהים את יום השביעי, וכתוב במן (שמות טז) ששת ימים תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו. בין דלא משתכח ביה מזונו, מה ברכתא אשתכח ביה: אלא הכי תאנא, כל ברפאן דלעילא ותתא, ביומא שביעאה תליין. ותאנא, אמאי לא אשתכח מנא ביומא שביעאה, משום דהוא יומא, מתברקאן מיניה כל שיתא יומין עלאין, וכל חד וחד יהיב מזוניה לתתא, כל חד ביומו, מההיא ברכה דמתברקאן ביומא שביעאה:

ובגיני כה, מאן דאיהו בדרגא דמהימנותא, בעי לסדרא פתורא, ולאתקנא סעודתא בליליא דשבתא, בגין דיתברך פתוריה, כל אינון שיתא יומין, דהא ביה הוא זמנא, אזדמן ברכה, לאתברקא כל שיתא יומין דשבתא, וברכתא לא אשתכח בפתורא ריקניא. ועל כה, בעי לסדרא פתוריה בליליא דשבתא, בנהמי ובמזוני:

רבי יצחק אמר, אפילו ביומא דשבתא נמי:

חק לישראל – פרשת ויגש יום ו'

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פ"ה

(ז) נותנין גרגר של מלח וגריס של פול על פי הנר בערב שבת כדי שיהא דולק בליל שבת וכל הפתילות שאין מדליקין בהן בשבת עושין מהן מדורה בין להתחמם כנגדה בין להשתמש לאורה בין על גבי מנורה בין על גבי קרקע ולא אסרו אלא לעשותן פתילה לנר בלבד:

(ח) שמן שמדליקין בו לשבת צריך שיהא נמשך אחר הפתילה אבל שמנין שאין נמשכין אחר הפתילה כגון זפת ושעווה ושמן קיק ואליה וחלב אין מדליקין בהן ומפני מה אין מדליקין בפתילות שאין האור נתלית בהן ולא בשמנים שאין נמשכים אחר הפתילה גזירה שמא יהיה אור הנר אפל ויטה אותה בשעה שישתמש לאורה: